

Свадливииятъ Талалай.

Живѣлъ нѣкога Талалай въ своя *трѣмъ* съ бѣли врата. Самъ той билъ малъкъ, дебеличъкъ и нѣкакъ много подвиженъ — толкова подвиженъ, че нито минута на едно мѣсто спокойно не се спиралъ. . . Нѣщо му било мжно да стои самъ въ трѣма. Тамъ било и тъмно, и влажно, и тягостно... Ахъ, какъ тягостно!.. Случвало се, отъ сутринь до вечерь, Талалай бозна що все да бърбори... Побърбори, побърбори и слѣдъ това погледне прѣзъ вратата. . . Дойде ли врѣме за обѣждане, — Талалай мерне нѣщо сладичко и вкусничко, — а отъ други нѣща той се отказва. Капризно той заявява, че нищо друго не иска да яде.

Нѣкой пжтъ Талалай ставалъ заядливъ, свадливъ. Показвалъ се, случайно, на вратата и почвалъ да дразни минувачитѣ.

Само, че единъ пжтъ ето каква бѣда го постигнала — показалъ се той на вратата, почналъ да дразни а вратата: хлопъ! и притиснала главата на Талалая.

Отъ това заболѣло!.. Разбира се, той плакалъ, плакалъ, тжгувалъ много. . .

— Никога, — казалъ — нѣма да се показвамъ прѣдъ вратата за да дразня честнитѣ хора!.. Нѣма вече, стига толкова!..

Да, точно и тѣй ще стане!..

Помисли и отгатни: кой е Талалай?.. Ако не се сѣтишь, — отвори си устата — пълния *трѣмъ* съ бѣлитѣ врата — зжбитѣ — тамъ Талалай — дърдорко си живѣе. И за него сж казали слѣдната гатанка. „Задъ бѣлитѣ врата Талалай живѣе“.

Софлу.

Пр. С. С-новъ.